

Sygn. akt III KO 10/20

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 27 lutego 2020 r.

w sprawie K. D.

oskarżonego o zbrodnię z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.
wniosku Sądu Okręgowego w B. z dnia 31 stycznia 2020 r.,
o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k. ,

p o s t a n o w i ł

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w P..

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 31 stycznia 2020 r., sygn. akt III K (...), Sąd Okręgowy w B. wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie niniejszej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu podnosząc, że przemawia za tym wzgląd na dobro wymiaru sprawiedliwości. Wskazał Sąd, że w przedmiotowej sprawie K. D. jest oskarżony o popełnienie przestępstwa z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w wyniku którego śmierć poniosła B. P. , której córką jest I. P. – sędzia Sądu Okręgowego w B. , zgłaszająca zamiar wystąpienia w tym postępowaniu w charakterze oskarżycielki posiłkowej.

W przekonaniu wnioskującego Sądu, sytuacja ta i towarzyszące jej emocje, ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości przemawiają za przekazaniem sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Okręgowego w B. zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić tylko wtedy, gdy realnie występują okoliczności, które mogą stwarzać uzasadnione przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy w danym sądzie.

W zaistniałej sytuacji, rozpoznanie przedmiotowej sprawy w zakresie odpowiedzialności karnej oskarżonego co do zarzucanej mu zbrodni przez Sąd miejscowo właściwy mogłoby, przede wszystkim w odbiorze społecznym, wywołać przekonanie o nieobiektywnym działaniu tego organu. W kategoriach dobra wymiaru sprawiedliwości, jako warunku przekazania sprawy w trybie art. 37 k.p.k., mieści się również potrzeba kształtowania w opinii społecznej przekonania o obiektywizmie sądów i bezstronności w rozpoznaniu każdej sprawy.

W realiach niniejszej sprawy niewątpliwie występują podstawy do zastosowania powyższej regulacji tak dla zapewnienia optymalnych warunków orzekania, jak i dla wykluczenia potencjalnych spekulacji, że to pozamerytoryczne okoliczności mogłyby wywrzeć wpływ na treść rozstrzygnięcia o zasadności bądź niezasadności aktu oskarżenia. Prowadzenie przedmiotowego postępowania przez Sąd Okręgowy w B. w sytuacji, gdy sędzia tego Sądu uzyskał status pokrzywdzonego i działa w charakterze oskarżyciela posiłkowego, może w opinii społecznej wzbudzić wprowadzie bez wątpienia mylne, ale ze wszech miar realne przekonanie, o rozpoznaniu sprawy w sposób nieobiektywny. Obliguje to do sięgnięcia po wyjątkową instytucję, o jakiej mowa w art. 37 k.p.k., skoro postępowanie powinno toczyć się w warunkach, w których prawidłowość orzekania nie będzie wzbudzała, także w społecznym odczuciu, wątpliwości i zastrzeżeń, co do bezstronności procedowania i rozstrzygania w danej sprawie (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 kwietnia 2010 r., IV KO 36/10, OSNwSK 2010, Nr 1, poz. 715; z dnia 7 października 2004 r., V KO 58/04, LEX nr 186473*).

Implikacją tego stanowiska było przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w P..

